

MĪLESTĪBA UN BAUSLĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Romiešiem 12, 13.

ATMIŅAS PANTS:

„Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tikams un pilnīgs.” (Rom.12:2)

Lai kā Pāvils centās atgriezt romiešus no maldiem par bauslību, viņš aicina **L**visus kristiešus ievērot augstu paklausības standartu. Šī paklausība rodas no iekšējām sirds un prāta pārmaiņām, kas iespējamās vienīgi Dieva spēkam iedarbojoties Viņam pakļāvušā cilvēkā.

Vēstulē romiešiem nav atrodamas norādes, ka paklausība rastos automātiski. Kristietim jāapgūst, kādas ir prasības; viņam jāvēlas šīs prasības pildīt; jāmeklē un jālūdz pēc spēka, bez kura šāda paklausība nav iespējama.

Tas nozīmē, ka darbi ir daļa no kristīgās ticības. Pāvila nolūks nebija noniecināt darbu lomu; viņš tos īpaši uzsvēris no 13. līdz 15.nodaļai. Tas nav viņa iepriekš teiktā par taisnošanu ticībā noliegums vai pretruna. Tieši pretēji, darbi ir patiesā ticības dzīves izpausme. Nav pamata apgalvot, ka sakarā ar pievienoto atklāsmi, kas radās pēc Jēzus atnākšanas, Jaunās Derības prasības ir grūtāk pildāmas par prasībām Vecajā Derībā. Jaunās Derības ticīgajiem Jēzū Kristū nodrošināts lielisks atbilstošas morālas uzvedības piemērs. Mums jāseko tikai un vienīgi Viņam. „Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū.” (Fil.2:5)

Šis ir augstākais iespējamais standarts.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 18.septembrī.

DZĪVIE UPURI

Līdz ar 11.nodaļu noslēdzas Vēstules romiešiem doktrīnas daļa. No 12. līdz 16.nodaļā atspoguļoti praktiski norādījumi un personīgas piezīmes. Tomēr šīs noslēguma nodaļas ir izteikti svarīgas, jo tajās atklājas, kādai jābūt ticības dzīvei.

Pirmkārt, ticība nav paklausības aizvietotāja, tā neatceļ pienākumu paklausīt Kungam. Morāles pamācības joprojām ir spēkā; Jaunajā Derībā tās tiek paskaidrotas, pat pastiprināti uzsvērtas. Nekur nav rakstīts, ka kristiešiem regulēt savu dzīvi saskaņā ar šīm morāles pamācībām būs viegli. Tieši pretēji, rakstīts, ka dažreiz var būt sarežģījumi, jo cīņa ar sevi un grēku vienmēr ir grūta (1.Pēt.4:1). Kristiešiem apsolīts dievišķais spēks un iedrošinājums, ka ir iespējama uzvara, tomēr joprojām dzīvojam ienaidnieka pasaulē un pret kārdināšanu vēl būs jācīnās daudz cīņu. Labās ziņas ir, ka, ja pakļusim un pakritīsim, mēs netiksim noraidīti, jo Augstais Priesteris ir mūsu Starpnieks (Ebr.7:25).

Izlasiet Rom.12:1. Kā šeit aprakstītā analogija atklāj kristiešu vēlamo dzīvesveidu? Kā tajā iederas Rom.12:2? _____

Rom.12:1 Pāvils norāda uz Vecās Derības upuriem. Senatnē Dievam tika upurēti dzīvnieki, tādēļ tagad kristiešiem Dievam jāatdod savs ķermenis – ne nogalināšanai, bet kā dzīvu upura ziedojumu kalpošanai Viņam.

Senajā Israēlā katrs upurim paredzētais ziedojums tika rūpīgi pārbaudīts. Ja dzīvniekā atklājās kāda nepilnība, kaite, tas tika noraidīts; jo Dievs bija pavēlējis, lai visi ziedojumi būtu nevainojami. Tādēļ kristiešiem jāklūst „par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri”. Lai to paveiktu, spēki pēc iespējas jātaupa, lai tie būtu labākajā iespējamajā stāvoklī. Lai gan neviens no mums nav nevainojams, galvenā doma ir, lai mēs censtos dzīvot pēc iespējas taisnāk un uzticīgāk.

Ir viegli atrast attaisnojumus vai aizbildinājumus saviem grēkiem un nepilnībām. Kādu aizbildinājumu Jūs visbiežāk lietojat, atkārtoti iekrītot vienās un tajās pašās amatās? Vai nebūtu laiks atteikties no šiem aizbildinājumiem un pieņemt Dieva apsolījumus, jo vai tad Dieva spēks nav lielāks par Jūsu aizbildinājumiem? _____

DOMĀT PAR SEVI

Šajā ceturksnī esam daudz runājuši par Dieva morāles bauslības bezgalību, aizvien uzsverot, ka Vēstulē romiešiem atrodamā Pāvila vēsts nemāca, ka Desmit baušļi ir atcelti vai ka ticība tos anulē.

Tomēr aizrauties ar burta kalpību ir tik viegli, ka aizmirstam aiz tā stāvošo Garu, kas ir mīlestība – mīlestība uz Dievu un citam uz citu. Lai gan jebkurš var sludināt mīlestību, pavisam cits jautājums ir šīs mīlestības izrādīšana un izpausme ikdienas dzīvē.

Izlasiet Rom.12:3-21. Kā mēs varētu atklāt citiem mīlestību? _____

Tāpat kā 1.Kor.12. un 13.nodaļā, pēc Gara dāvanu izklāsta Pāvils uzsver un cildina mīlestību. Mīlestība (grieķiski – „agape”) ir visveiksmīgākais ceļš. Dievs ir mīlestība (1.Jāņa 4:8). Tādēļ mīlestība raksturo Dieva raksturu. Mīlēt nozīmē attiekties pret citiem, tāpat kā to dara Dievs, un izturēties pret citiem tā, kā to darītu Viņš.

Pāvils parāda, ka mīlestība jāpauž konkrētā veidā. Viscaur parādās viens būtisks princips – personīgā pazemība, gatavība „netiekties pāri noliktam, bet censties sevi apvaldīt saskaņā ar to ticības mēru, ko Dievs katram piešķīris” (Rom.12:3), censties „cits citu pārspēt savstarpējā cieņā” (10.p.) un neizlikties „gudri esam” (16.p.). Kristus par Sevi sacīja: „Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.” (Mat.11:29)

Kristiešiem jābūt pazemīgiem vairāk nekā citiem. Galu galā, apdomājiet, cik esam bezpalīdzīgi, krituši, atkarīgi ne tikai no taisnīguma un glābšanas, kas atrodams ārpus mums pašiem, bet no spēka, kas mūsos darbojas, lai pārmainītu tā, kā paši to nekad nespētu. Par ko gan mums būtu jālielās, ar ko jālepojas? Ne par ko. Balstoties uz šo personīgās pazemības sākumpunktu ne tikai Dieva, bet arī citu priekšā, mums jādzīvo tā, kā Pāvils to šajos tekstos norādījis.

Izlasiet Rom.12:18. Vai Jums izdodas šīs pamācības veiksmīgi īstenot dzīvē? Vai Jums, lai sasniegtu to, kas atklāts Vārdā, būtu nepieciešamas kādas izmaiņas attieksmē? _____

ATTIECĪBAS AR VALSTI

Izlasiet Rom.13:1-7. Kādus pamatprincipus varam no šī teksta aizgūt attiecībā uz to, kādai jābūt attieksmei pret valdību? _____

_____

_____

Pāvila rakstītais ir intriģējošs, jo viņš rakstīja laikā, kad pasaulē valdīja pagānu impērija, kura bija visnotaļ brutāla, korumpēta savā būtībā, pilnīgā neziņā par patieso Dievu un kas pēc dažiem gadiem uzsāka plaši izvērstu vajāšanu pret tiem, kuri vēlējās pielūgt Dievu. Īstenībā tieši šī valdība Pāvilu nogalināja! Tomēr, par spīti visam Pāvils bija pārliecināts, ka kristiešiem jābūt labiem pilsoņiem pie jebkādas varas.

Tā iemesls ir tas, ka valdības, valsts varas idejas saknes rodamas Bībelē. Valsts varas princips, ideja ir Dieva svētīta un iecelta. Cilvēkiem jādzīvo kopienā, kurā noteikti zināmi likumi, noteikumi un standarti. Anarhija nav bībeliska koncepcija.

Tomēr tas nenozīmē, ka Dievs atzīst visu veidu valsts varas veidus un to īstenošanu. Tieši pretēji. Nežēlīgu režīmu piemēri nav tālu jāmeklē nedz vēsturiskajā, nedz mūsdienu kontekstā. Taču arī šādās situācijās kristiešiem iespēju robežās jādzīvo, vadoties pēc attiecīgās valsts likumiem. Kristiešiem pret valdību jābūt lojāliem, ar nosacījumu, ka tās prasības nav pretrunā ar Dieva principiem un prasībām. Pirms uzsākt rīcību, kas cilvēku varētu nostādīt konfliktā ar valsts varu, ieteicams ļoti uzmanīgi, lūdzot un pārrunājot ar citiem ticīgajiem, to visu apsvērt un izvērtēt. No pravietojumiem zinām, ka pienāks diena, kad visi Dievam uzticīgie tiks nostādīti pret pasauli kontrolējošām politiskām varām (Atkl.13). Līdz tam laikam jādara viss iespējamais Dieva priekšā, lai mēs būtu labi pilsoņi, neatkarīgi no tā, kurā valstī dzīvojam.

„Mums jāatzīst cilvēku ieceltā valdība kā Dieva paredzētā iekārta, un paklausība valdībai tās likumīgajās robežās jāmača kā svēts pienākums. Bet, kad tās prasības nesaskan ar Dieva prasībām, mums Dievam jāklausa vairāk nekā cilvēkiem. Dieva Vārds jāvērtē augstāk par visām cilvēku pavēlēm. (..) No mums neprasa noliegt autoritātes. Mūsu vārdiem, vienalga, runājot vai rakstot, jābūt labi apdomātiem, jo pretējā gadījumā mūs var uzskatīt par likuma un kārtības pretiniekiem. Mēs nedrīkstam sacīt vai darīt ko tādu, kas nevajadzīgi radītu grūtības.” (Elena Vaita, „Apustuļu darbi”, 47.lpp.)

ATTIECĪBAS AR CITIEM

„Nepalieciet nevienam neko parādā kā vienīgi, ka jūs cits citu mīlat. Jo, kas otru mīl, tas ir piepildījis bauslību.” (Rom.13:8) Ko šis pants nozīmē? Vai tas nozīmē, ka, ja mīlam, mums nav pienākuma pildīt Dieva bauslību? _____

Pāvils, līdzīgi kā Jēzus Kalna svētrunā, uzsver bauslības pamācības, parādot, ka mīlestībai jāklūst par visa, ko darām, virzītājspēku un motivāciju. Tā kā bauslība ir Dieva rakstura atspoguļojums un Dievs ir mīlestība, mīlēt nozīmē piepildīt bauslību. Tomēr, pretēji dažu kristiešu apgalvojumam, Pāvils necentās bauslības skaidri izklāstītās pamācības aizvietot ar neskaidru mīlestības priekšstatu. Morāles bauslība joprojām ir spēkā esoša, jo tā norāda uz mūsu grēkiem, – un vai kāds noliegs grēka realitāti? Taču bauslību iespējams pilnībā ievērot vienīgi mīlestības kontekstā. Arī daži no tiem, kuri Kristu piesita krustā, pēc tam devās mājās ievērot bauslību!

Kurus baušļus Pāvils citēja kā ilustrāciju bauslības ievērošanas mīlestības aspektam? Kādēļ tieši šos baušļus? Rom.13:9,10. _____

Interesanti, bet mīlestības faktors nebija nekāds jauninājums. Citējot 3.Moz.19:18: „Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu,” Pāvils parāda, ka šis princips bija neatņemama Vecās Derības sistēmas daļa. Kārtējo reizi, lai apstiprinātu evaņģēlija sludināšanu, Pāvils izmantoja Veco Derību. Daži apgalvo, ka saistoši ir vienīgi tie baušļi, kurus Pāvils šeit pieminējis. Ja tā, vai tas nozīmē, ka kristiešiem nav jāgodā savi vecāki, un vai atļauts pielūgt elkus? Protams, ka nē.

Iedziļināsimies kontekstā. Pāvils runāja par savstarpējām attiecībām un tieši tādēļ norādīja uz tiem baušļiem, kas ir tieši attiecināmi uz šo tēmu. Viņa argumentus nedrīkst uztvert kā pārējo baušļu atcelšanu. (Skat.Ap.d.15:20; 1.Tes.1:9; 1.Jāņa 5:21.) Turklāt, kā norāda visi Jaunās Derības autori, mīlot cits citu, mēs mīlam Dievu (Mat.25:40; 1.Jāņa 4:20,21).

Pārdomājiet savas attiecības ar Dievu un to, kā tās atspoguļojas Jūsu attiecībās ar citiem. Cik liela loma šajās attiecībās atvēlēja mīlestībai? Kā iespējams iemācīties mīlēt citus tā, kā Dievs mīl mūs? Kas Jūs kavē to darīt? _____

TUVĀK, NEKĀ TICĒJĀM

„To darait, saprazdami šo laiku, ka jums pienākusi stunda celties no miega. Jo tagad mūsu pestīšana ir tuvāk nekā toreiz, kad kļuvām ticīgi.” (Rom.13:11)

Kā jau visu ceturksni esam runājuši, rakstot Vēstuli romiešiem, Pāvila nolūks bija izskaidrot Romas draudzei, īpaši tās jūdu locekļiem, ticības un darbu lomu Jaunās Derības kontekstā. Jautājums bija par glābšanu un to, kā grēcinieks Kunga priekšā var kļūt taisns. Pāvils, lai palīdzētu tiem, kuri galvenokārt koncentrējās uz bauslību un likumiem, nostādīja bauslību tās pareizā lomā un kontekstā. Lai gan teorētiski pat Vecās Derības laikā jūdaisms bija žēlastības reliģija, attīstījās burta kalpība, radot lielu kaitējumu. Mums kā draudzei jābūt ļoti piesardzīgiem, lai nepieļautu tādu pašu kļūdu.

Pār kādu notikumu ir runa Rom.13:11-14? Kādai jābūt uzvedībai un rīcībai, šo notikumu gaidot? _____

_____

_____

Intriģējoši, ka Pāvils uzrunāja ticīgos, aicinot viņus pamosties un saņemties, jo gaidāma Jēzus atgriešanās. Nav svarīgi, ka tas rakstīts vairāk nekā 2000 gadu senā pagātnē. Mums vienmēr jādzīvo Kristus atgriešanās gaidās. Attiecībā uz mums un mūsu personīgajām attiecībām un pieredzi, Kristus otrā atnākšana ir tikpat tuva un iespējama kā mūsu nāve. Nav svarīgi, vai aizmigsim nāves miegā nākamnedēļ vai pēc 40 gadiem, un vai būsīm gulējuši vien četras dienas vai 400 gadu. Nākamais, ko apzināsimies, ir Jēzus otrā atnākšana. Ņemot vērā, ka nāve vienmēr ir iespējami tuvu, laika patiešām atlicis pavisam maz, un mūsu pestīšana ir tuvāk, nekā sākotnēji domājām.

Kaut gan Vēstulē romiešiem Pāvils īpaši daudz nerunā par Otro atnākšanu, šī tēma ir sīkāk iztirzāta vēstulēs tesalonīkiešiem un korintiešiem. Galu galā, tā ir viena no nozīmīgākajām tēmām Bībelē, īpaši Jaunajā Derībā. Patiesībā, bez tās, piedāvātā cerība un mūsu ticība ir bezjēdzīga. Ko gan „taisnošana ticībā” nozīmētu, ja nebūtu Otrās atnākšanas, kas šo brīnišķīgo patiesību piepildītu?

Ja Jūs zinātu, ka Jēzus nāks pēc mēneša, ko Jūs savā dzīvē mainītu? Kāpēc? Ja Jūs uzskatāt, ka šīs lietas mainītu mēnesi pirms Jēzus atnākšanas, kādēļ neveikt šīs izmaiņas jau šodien? _____

_____

_____

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā „Izmeklētās vēstis”, 1.sēj., izlasiet nodaļu „Agrīno paziņojumu izskaidrojums” (66.lpp.). Grāmatā „Liecības draudzei”, 5.sēj., izlasiet nodaļu „Praktiskā dievbijība” (540.lpp.). Grāmatā „Liecības draudzei”, 6.sēj., izlasiet nodaļu „Mūsu attieksme pret civilajām autoritātēm” (394.lpp.). Savukārt grāmatā „Sentēvi un pravieši” izlasiet „Saiēšanas telts un tās uzdevumi”, kā arī „Likuma gars” grāmatā „Kristus kalna svētruna”.

„Bibelē tiek atklāta Dieva griba. Dieva Vārda patiesības ir Visaugstākā atspoguļojums. Katrs, kurš šīs patiesības padara par savas dzīves daļu, visās jomās kļūst par jaunu būtni. Viņam netiek piešķirtas jaunas prāta spējas, bet tiek noņemta tumsa, kas līdz šim, caur nezināšanu un grēku, aptumšojusi viņa izpratni. Dieva apsolījums dot jaunu sirdi nozīmē arī jaunu sapratni. Pārmaiņām sirdī vienmēr seko apziņa un pārliecība par kristieša pienākumiem, patiesības izpratne. Lūdzot un pārdomājot, iedziļinoties Svētajos Rakstos, iespējams iegūt skaidru izpratni un saprašanu, tā, it kā, pievērosoties Dievam, cilvēks būtu sasniedzis augstāku inteliģences limeni.” (Elena Vaita, „My Life Today”, 24.lpp.)

„Tas Kungs (..) drīz nāks, un mums jābūt gataviem, un Viņa parādīšanās jāgaida. Viņa atnākšana un Savu bērnu uzņemšana būs neapkrastāmi brīnumains notikums! Jau ilgi esam gaidījuši, bet nedrīkstam zaudēt cerību. Ja skatīsim Kēniņu Viņa godībā, mēs tiksīm bezgalīgi svētīti. Vēlos skaļi saukt: „Dosimies mājup!” Tuvojas laiks, kad Kristus atgriezīsies visā varenībā un slavā, lai vestu mājās Savus izpriktos bērnus.” (Elena Vaita, „Liecības draudzei”, 8.sēj., 253.lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Bībeles izpētes grupās pārrunājiet jautājumus ceturtdienas lasījuma noslēgumā. Ko atbildēja pārējie un kā pamatoja savas atbildes?

2. Dažkārt jautājums, kā varam būt labi pilsoņi un labi kristieši, var būt visnotaļ sarežģīts. Ko Jūs ieteiktu, ja pie Jums vērstos cilvēks, kurš vēlētos padomu, vai iestāties par to, kas, viņaprāt, ir pēc Dieva gribas, bet kas viņu nostādītu konfliktā ar valdību? Kāds būtu Jūsu padoms? Kādi principi būtu jāievēro? Kādēļ pret šādiem jautājumiem būtu jāattiecas nopietni un daudz lūdzot? (Galu galā, ne visi no lauvas bedrēm iznāk neskarti.)

3. Jūsaprāt, kas ir grūtāk: stingri ievērot visas bauslības prasības, vai arī bez nosacījumiem mīlēt Dievu un citus? Varbūt Jūs teiktu, ka šis nav godīgs salīdzinājums? Ja tā, kādēļ?

4. Ko varam mācīties no senās Israēla tautas kļūdām? Kā varam izvairīties no līdzīgu kļūdu pieļaušanas šodien?